

פרשת בשלח

והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל (יז, יא)

במשנה ראש השנה (כט, א) וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה, אלא לומר לך כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדים את ליבם לאביהם שבשמים היו מתגברים, ואם לאו היו נופלים.

וצ"ע לשון המשנה וכי ידיו של משה עושות מלחמה, והרי נשיאות ידים מורה על לשון תפילה וכלשון הפסוק בשמות (ט, לג) ויפרוש כפיו אל ה' והיאך הוכיחה נשיאת כפיו למעלה שעושה הוא עמם מלחמה.

ונראה הביאור בזה, דהמהלך של פעולת התפילה אינה שייכת לאותו רגע שמתפלל, ותפילה בעצמותה פועלת לא רק כלפי אותו הרגע שמתפלל, אלא התפילה מועלת אף לטווח הרחוק, והיה קשה לחז"ל דהכא כתיב כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח וגבר עמלק, ולכאורה מבואר שפעולת הידים היתה צמודה לאותו הרגע שהרים משה את ידיו.

ועל זה תירצו שכל זמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומכונים את ליבם לאביהם שבשמים היו מתגברים וזה אינו מורה על ענין התפילה, אלא כמו שביאר בנפש החיים (שער ג' פי"ב) הסגולה הנפלאה, שכשאדם קובע בליבו שה' הוא האלוקים ואין מלבדו יתברך שום כח בעולם ומשעבד ומדבק מחשבתו רק לקב"ה, יתבטלו מעליו כל הכוחות שבעולם שלא יוכלו להרע לו כלל, וביאר בזה גם משנה זו דישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדים את ליבם לאביהם שבשמים, דהיינו סגולה זו שקובע בליבו ומשעבד מחשבתו, וסגולה זו פועלת בצמוד לקביעות המחשבה, ולכן בזמן שהרים משה ידיו ושיעבדו את ליבם לקב"ה גברו ישראל, וברגע שלא שיעבדו את ליבם גבר עמלק.

מקור: רבי דוד כהן שליט